

ČLOVÍČEK A JEHO MAMINKA PLANETA ZEMĚ

MARTINA WILCZKEOVÁ

ČlovíčekDětem z.s.

AHOJ, MILÉ DĚTI, JSTE PŘIPRAVENY?

Vydáme se teď společně na cestu plnou poznávání, zajímavých objevů a nových přátelství. Určitě se vám bude líbit a zažijete na ní spoustu dobrodružství a zábavy.

Hezky se posaďte, nastražte ouška a pozorně poslouchejte, protože...

*V malém lese nad strání, vítr se ve větvích prohání,
ale v křoví pod jedličkou, zakrytý listím a větvičkou,
krčí se domeček maličký, mechem je pokrytý celičký.*

V tom domečku, v tom pelíšku, spinká na zádech i na bříšku, malý, milý Človíček.

Je stejný jako vy, děti.

Má dvě ruce, nohy, hlavičku, taky vlásků trošičku.

Spinká tiše, odpočívá, za víčky své sny ukrývá.

*A když se Človíček probudí, očičkama zakrouží, zvedne se a posadí,
písničkou tě pozdraví:*

„Hopla, hej, se mnou se směj, tancuj, zpívej, dováděj!

V srdci svém radost měj, starosti si nedělej.

Přišel jsem si s tebou hrát, náš krásný svět poznávat.

Budu teď tvůj kamarád, ze srdce lásku chci ti dát.”

JAK SE ČLOVÍČEK NARODIL

Pojďte, děti, vydáme se společně do jednoho hlubokého lesa. Jako v každém lese v něm roste spousta stromů. Některé jsou velké a mohutné, jiné naopak malé a tenké. Některé mají lístečky a jiné zas jehličky. Všechny ale rostou přímo do nebe, aby byly co nejbliž sluníčku. Žije tady také mnoho zvířátek – velkých, malých i těch nejmenších a všude se to hemží životem. Někdo běhá, jiný skáče a další se plazí. Někdo je pomalý a někdo naopak rychlý. Jeden žije nad zemí, druhý zas pod zemí a další v korunách stromů. Některý je aktivní přes den a v noci spí, a jiný v noci nezamhouří oka a přes den odpočívá. Lesem protéká i malý potůček, kam chodí zvířátka pít, a v hustém kapradí je ukrytá studánka s čistou průzračnou vodou. Zem je pokrytá měkkým mechem a zelenou trávou, kterou tu a tam rozveselují barevné kytičky. Ve dne tady ptáčekové zpívají své veselé písničky a v noci se ozývá sovi houkání.

Je to les jako každý jiný, a přece něčím zvláštní. Narodil se v něm totiž náš malý milý Človíček. Stalo se to jednoho krásného letního dne za svítání. Sluníčko zrovna vycházelo nad lesem a svými teplými paprsky ho probouzelo k životu. Na listech se třpytily kapky ranní rosy, které vypadaly jako zářivé hvězdičky.

Ptáčkové vylétli ze svých hnízd a veselým švitořením vítali nový den. Srnka vyšla na paseku, aby se napásala čerstvé trávy, a myška vyběhla ze své podzemní nory, aby našla několik lahodných semen do zásoby. Šikovný pavouk se pustil do výroby své nové sítě a datel si sedl na kmen stromu, kde s hlasitým klováním hledal larvy hmyzu pod kůrou. Mravenci vylezli z velkého mraveniště a vydali se po svých cestičkách hledat něco dobrého k snědku. Barevný motýlek, který spal celou noc schovaný na listu břízy, se probudil a vylétl si pochutnat na nektaru malých žlutých kvítků.

Najednou se ale všechno v lese zastavilo. I větřík přestal foukat a na stromech se nepohnul ani lísteček. Všude bylo ticho a klid. Jen z malého mráčku na obloze spadlo na zem několik dešťových kapek. Sluníčko se na ně usmálo a na nebi se během chvílky objevila nádherná barevná duha. Svým duhovým prstem se dotkla fialového zvonku v trávě pod vysokým dubem. Zvoneček radostně zacinkal svým něžným kvítkem a na kapce deště z něj vyskočil malý bílý panáček. Zhluboka se nadechl, promnul si očka, zvědavě se rozhlédl kolem dokola, a než se nadál, už ho na nose šimralo sluníčko svým teplým paprskem. „Človíčku, vítám tě, já jsem tvůj tatínek. Mám tě moc rád a vždycky tě budu chránit a svými paprsky hřát.“

Človíček se schoulil do tatínkovy laskavé náruče a vnímal jeho láskyplnou přítomnost. Cítil se příjemně a jeho tělo bylo najednou svěží a plné energie. Chtělo se mu hýbat a skotačit. Pozorně si své tělo prohlédl. Dvě ruce, dvě nohy, trup, hlava a na ní uši, ústa, nos. Copak asi všechno umí? napadlo ho a nadšeně to hned vyzkoušel.

„Můžu chodit, běhat, tleskat rukama, můžu se otočit a taky si poskočit.

Můžu se pohladit i obejmout a můžu si všechno kolem prohlédnout.

Jaké barvy, jaké tvary, co to všechno vidím tady?

Stromy, ptáci, broučci, les... kde jsem se to vzbudil dnes?

A co to slyším? Co to je? To se mé srdce raduje.

To je ale krásný svět. Chci ho poznávat a objevovat. A víte co? Vyrazím hned teď!“

Už už se chtěl rozběhnout do lesního světa, když najednou uslyšel ten nejkrásnější a nejmilejší hlas: „Človíčku, vítám tě, já jsem tvoje maminka.“

Človíček se rozhlédl kolem sebe, ale nikoho neviděl.

„Kdo to tady mluví?“ zeptal se zvědavě. „Kdo to tady je?“

„No přece já, tvoje maminka.

Jsem tráva, mech i barevná květinka.

*Dám ti všechno, co máš rád,
a ty se na svět můžeš smát.*

Jsem pořád s tebou.

Jsem všude, kam se podíváš.

*Jsem příroda, jsem všechno,
co na tomto světě máš.*

*Jsem každé zvířátko v lese, pták i strom,
jsem bouřka, déšť i hlučný hrom.*

*Jsem potok, skála i brouček v trávě,
sladká malina, která na slunci dozrála právě.*

*Jsem tady, můj chlapče, pro tebe,
se mnou můžeš jak strom růst až do nebe.“*

Človíček byl šťastný. Cítil, jak ho maminka Země hladí a objímá. Vnímal, že je všude kolem něj a naplňuje svět svojí nekonečnou láskou. Věděl, že je v bezpečí a milovaný a že jeho maminka bude pořád s ním. Tady na Zemi je teď jeho domov a čeká na něho spousta nových dobrodružství.

JAK ČLOVÍČEK POZNAL ZIMU

Človíček už delší dobu pozoroval, že se jeho maminka Příroda mění. Venku bylo chladněji, brzy se stmívalo, častěji pršelo a vítr foukal tak silně, že na stromech nezbyl ani jeden lísteček. Od zvířátek v lese se Človíček dozvěděl, že přichází nové období. Říkala mu zima. Celý podzim se na ni všichni obyvatelé lesa připravovali, chystali si teplé pelíšky a dělali zásoby jídla.

A pak jednoho rána Človíček vykoukl ze svého domečku a užasl: Zima byla tu. Vzduch byl chladný a průzračný a všude kolem ležel sníh. Človíček ještě nikdy neviděl tak jasnou bílou barvu. Doposud znal les jen zelený a na podzim zářivě barevný. Teď ale všude ležela bílá peřina a les pod ní klidně odpočíval.

„Tak tě u nás vítám, milá Zimo,“ pozdravil Človíček a oči mu zajiskřily nadšením. Protáhl se, nasál nosem chladný vzduch a bez váhání se rozběhl přímo do sněhu.

„Páni, ten je ale studený!“ vykřikl překvapením a rozesmál se. Chvíli v něm rozverně běhal, vykopával jej do vzduchu, pak v něm skákal a dováděl. Aby taky ne. To přece každý ví, že se sněhem je velká zábava!

Když se Človíček do sytosti vydováděl, nabral si sníh do dlaní a vyhodil jej nad sebe. Ten chvíli vířil ve vzduchu a pak pomalu a tiše padal zpátky na zem. Človíček si všiml, že sníh je složený ze spousty malých krystalků a ty se v paprscích slunce třpytily jako malinké drahokamy. Zima je opravdu nádherná, napadlo Človíčka a s láskou se podíval na svoji maminku Přírodu, schovanou pod sněhovou přikrývkou.

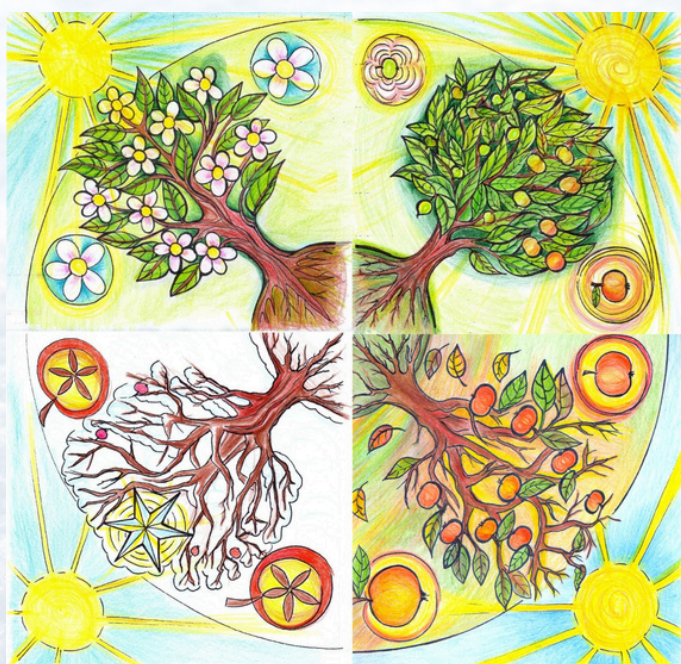
Človíček byl zimou tak nadšený, že se rozhodl ji pořádně prozkoumat a rozhlédnout se po lese. Šel pomaličku cestou mezi stromy a jeho nohy se bořily do vysoké sněhové pokrývky. Při každém kroku se ozývalo hlasité křup, křup a rozléhalo se v tom lesním tichu do všech stran. Podíval se kolem a zjistil, že je v lese úplně sám. Je tady nějak smutno, napadlo ho. Najednou už mu zima nepřipadala tak kouzelná, jako když si hrál se sněhem u svého domečku.

„Maminko, maminko moje, proč musí být v lese zima?“ zeptal se zvědavě. „Sníh vypadá sice hezky a je s ním spousta zábavy, ale také je chladno a nevlídně. Nikde není tráva ani květy a stromy vypadají bez listů smutně. Nevidím žádné broučky a zvířátka a neslyším zpívat ptáky. Kdepak všichni jsou?“

„Človíčku můj milý,“ odpověděla láskyplným hlasem maminka, „zima je tady, aby si příroda odpočinula a pořádně se prospala. I ty se musíš po dni plném hraní, skákání a běhání vyspat, abys měl na příští den zase spoustu energie a byl plný síly na nová dobrodružství. V přírodě vše začíná na jaře. Rostliny a stromy kvetou, zvířata mají mláďata a celá příroda je plná života. Pak přijde léto. Slunce hřeje, svět je barevný a voňavý a všude je spousta sladkých plodů. Na podzim se potom začne ochlazovat, protože tvůj tatínek hřeje méně a méně, dozrají poslední plody a všichni se připravují na příchod zimy. Pak přijde mráz a napadne sníh, který přikryje celou krajinu jako načechraná peřina. Rostliny a stromy odpočívají, zvířata se ukryjí do svých teplých pelíšků a některá dokonce celou zimu prospí. Vše je v klidu a nabírá sílu na další období. Na jaře totiž tvůj tatínek svými paprsky zahřeje vzduch, celou přírodu zase probudí a vše začne znovu.“

Jaro, léto, podzim, zima – čtyři roční období. A tak to, Človíčku, musí být.

I ty zjistíš, že zima má své kouzlo, a bude se ti určitě líbit,“ skončila své vyprávění maminka a lehkým vánkem shodila z větvičky hromádku sněhu. Ta spadla Človíčkovi přímo na hlavu a pěkně ho zastudila. Človíček se rozesmál a nemohl se dočkat, až všechna ta zimní kouzla objeví.

JAK ČLOVÍČEK A DĚTI STAVĚLI SNĚHULÁKA

Človíček se ráno probudil, podíval se z okna svého domečku a viděl, že hustě sněží. Z nebe se sypaly sněhové vločky jedna za druhou a pokrývaly celý les jako bílá peřina. „Hurá, sněží!“ vykřikl nadšeně, rychle se oblékl a vyrazil ven. Chvilku obdivoval velké sněhové vločky, které se tiše snášely k zemi, a s otevřenou pusou je chytal na jazyk. Pak běhal rozverně v napadaném sněhu, vykopával ho do vzduchu a vyhazoval nad hlavu. Se sněhem je taková zábava, napadlo Človíčka. Lehl si na záda, rukama máchal nahoru, dolů a nohama zas do stran a udělal toho nejveselejšího andílka. A vtom najednou uslyšel známý a milý hlásek: „Človíčku, sněží, postavíme si sněhuláka!“

„To je Vítek s Aničkou!“ vykřikl radostně, vstal ze země a běžel jim naproti.

„Jsem tak rád, že jste přišli,“ smál se a táhl je za ruku na palouk před domečkem.

„Cože si to, Aničko, postavíme?“ ptal se hned zvědavě, „sněhuláka? Jak takový sněhulák vlastně vypadá?“

„Dáš na sebe tři velké sněhové koule a je hotový,“ chichotala se Anička.

„Pojď, pustíme se do toho,“ řekl vesele Vítek a vzal Človíčka za ruku.

Nejprve udělali malou sněhovou kouli a pak ji začali válet ve sněhu sem a tam. Sníh se na kouli nabaloval, a ta se postupně zvětšovala, až byla za chvilku pořádně velká. To už se přidala i Anička, protože koule byla i těžká a společně ji před sebou kouleli do všech směrů.

„Hotovo,“ řekl spokojeně Vítek, „teď se pustíme do další. Ta musí být Človíčku ale o trochu menší, abychom je mohli postavit na sebe.“

Opět udělali malou kouli a kouleli ji ve sněhu tak dlouho, až z ní byla prostřední koule, tak akorát veliká. Společnými silami ji zvedli a posadili na největší spodní kouli. Teď už byl sněhulák skoro hotový, chyběla mu jen hlava. Anička udělala ještě poslední nejmenší kouli, Vítek ji zvedl a posadil ji nahoru. Pak se děti i Človíček podívali na svou společnou práci a byli spokojení.

Zbývalo ještě udělat sněhulákovi obličej. Vítek přinesl několik malých kamínků, které našel pod sněhem, a udělal mu velký úsměv. Človíček mu dal dva větší kamínky jako oči a Anička vytáhla z batůžku velkou mrkev a zarazila ji doprostřed sněhové koule jako nos.

„Každý sněhulák musí mít nos z mrkve,“ smála se, když viděla, jak si Človíček sněhuláka zkoumavě prohlíží.

„Ještě mu chybí klobouk,“ zavýskl Vítek.

„Z čeho ho ale uděláme?“ přemýšlela Anička.

Koukali pozorně kolem sebe, až uviděli pod stromem kus kůry. Dali ji sněhulákovi na hlavu a už tu stál sněhulák s kloboukem.

Anička ještě přinesla dvě větvičky a zapíchla je do prostřední koule, aby měl i ruce.

„Ten je krásný!“ tleskal Človíček a nadšeně sněhuláka obcházel. „Vítej u nás v lese.

Ať se ti tady líbí,“ popřál mu a chytil ho za větvičku, jako by mu chtěl potřást rukou.

Anička s Vítkem se rozesmáli a začali se koulovat. Za chvíli už všichni tři vypadali jako koule sněhu. Klidně by z nich mohli být tři sněhuláci.

Ještě dlouho si naši tři kamarádi hráli se sněhem. Človíček z něj uplácal vysokou věž, Vítek zase auto a Anička velký dort. Sněhulák tam celou dobu stál a Človíčka a děti pozoroval. A skoro bych řekla, že se v jednu chvíli i spokojeně usmál.

A co vy, děti? Půjdete si také do sněhu postavit svého sněhuláka?

JAK ČLOVÍČEK HLEDAL JARO

Když se Človíček ráno probudil, vyskočil hned z postýlky a běžel se podívat ven, jestli dnes opět svítí sluníčko. Už několik dní totiž na obloze nebyly skoro žádné mráčky, a tatínek ji tak měl celou jen pro sebe. Svými slunečními paprsky zahříval maminku Přírodu a vypadalo to, že ji chce probudit z dlouhého zimního spánku. V jeho teplé náruči roztály poslední zbytky sněhu i ledová přikrývka na studánce a potůčku. Zmrzlá půda se prohřála a vsákla do sebe vodu z roztátých sněhových vloček. Vzduch byl svěží a voněl mokrou hlínou a mechem.

Že už by tady bylo jaro, o kterém mluvila zvířátka? napadlo Človíčka, když seděl na pařezu a vyhříval se na sluníčku. Věděl, že jaro má přijít po zimě a bude krásné, barevné, voňavé a plné života. Netušil ale, jak bude vypadat.

Vtom nad ním proletěl ptáček, sedl si na nedaleký strom a spustil svoje veselé ptačí cvrlikání: „Tyrýtýrýtýrý.“ Po dlouhém zimním tichu znělo jako ta nejkrásnější písnička.

„Maminka Příroda už se asi opravdu probouzí,“ zajásal Človíček a srdíčko mu poskočilo radostí. „Porozhlédnu se po lese a zjistím, jestli už je jaro opravdu tady.“

Vzal si na cestu pár sušených jablíček a vykročil k lesní pěšině mezi stromy. Jak já to jaro ale vlastně poznám? pomyslel si. Vždyť jsem ho ještě nikdy neviděl.

„Jaro určitě poznáš, můj milý Človíčku,“ ozvala se najednou tichým a něžným hlasem maminka Příroda. „Jen se musíš dobře dívat kolem sebe. Rostliny, stromy i zvířata, která přes zimu spala a odpočívala, se probudí, les se začne opět zelenat a zářit pestrými barvami květů. Jaro se ti bude, Človíčku, moc líbit,“ dodala ještě maminka a pro potěšení mu ukázala nádherného žlutého motýlka.

Človíček radostně zavýskl. Jasná barva jeho křídel ho okouzila a nemohl se na něj vynadívat. „Motýlku, motýlku, kde ses tady vzal?“ ptal se hned zvědavě. „Neměl bys být ještě schovaný?“

„Ale kdepak,“ zavrtěl motýl hlavičkou, až mu poskočila tykadélka. „Celou zimu jsem prospal zavěšený na větvičce v borůvkovém keři. Jsem totiž největší otužilec ze všech motýlů a nepotřebuji žádný úkryt. Když jsem dnes ale ucítil to příjemné teplo, probudil jsem se. Jmenuji se Žluťásek a jsem první motýl, kterého můžeš na jaře vidět. Zrovna se letím poohlédnout po nějakém jarním kvítku, abych se mohl napít sladkého nektaru. Po zimě mi totiž pořádně vyhládlo.“

„Tak ať, Žluťásku, brzy nějaký najdeš,“ popřál mu Človíček a zamával malému motýlkovi na rozloučenou.

Pak se vydal dál po lesní pěšině a pozorně se díval kolem sebe, jak mu radila jeho maminka. Všiml si, že na některých místech už roste svěží zelená tráva a jinde ze země vykukují první lístky ještě trochu ospalých rostlinek. Na větvích jednoho stromku objevil drobné zelené pupeny a v listí pod ním zahlédl dokonce malého broučka.

„Zima už asi opravdu končí!“ volal nadšeně Človíček a pozorně si prohlížel každý strom a kousek země, aby našel další známky jara. A vtom ji uviděl. Rostlinku s jemnými a něžnými bílými kvítky, které vypadaly jako sukýnky malé panenky. Človíčkovi se dojetím zalily oči slzami. Byla tak nádherná. Po dlouhé zimě to byl první kvítek, který mohl Človíček zase spatřit.

„Kdopak jsi, květinko?“ zeptal se a pohladil ji svým srdcem plným lásky.

„Lidé mi dali jméno Sněženka,“ odpověděla. „Asi proto, že někdy vykvetu ještě ve sněhu. Dobře totiž poznám, kdy končí zima. To se pak jako první ze všech rostlin proderu na povrch, abych pozdravila sluníčko a přivítala jaro.“

„Takže teď už můžu, Sněženko, opravdu říct, že jaro přichází!“ zaradoval se Človíček. „Ano, ano,“ usmála se Sněženka, „za chvíli se probudí i ostatní květiny a svět bude zase krásně barevný.“

A na to se všichni určitě moc těšíme. Jaro má přece každý rád. Já, ty, maminka, tatínek i tvůj kamarád. Tak ho běžte, děti, stejně jako Človíček ven prozkoumat. Třeba najdete i svoji první sněženku anebo kolem vás proletí malý žlutý motýlek.

*Dneska jsem ji uviděla, mezi zmrazky zasvítla.
Sněženka se jmenuje, jarní radost daruje.
S hlavičkou sklopenou hledá možná trávu zelenou.
Vyrostla na stejném místě jako vloni,
potěší naše srdíčko a taky krásně voní.*

